

Arrest

nr. 162 097 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghan Human Rights Organization (AHRO).

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 152 801 van 17 september 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een veilig en redelijk hervestingsalternatief beschikt in Kabul.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: twee mails en een brief van de Afghan Human Rights Organization waarin bevestigd wordt dat hij van 5 november 2012 tot eind juni 2013 en van 15 augustus 2013 tot 20 maart 2014 voor hen zou gewerkt hebben, een mail van een algemene dreigbrief van de taliban, een interview uit Humo d.d. 13 oktober 2015, een aanbevelingsbrief van een vrijwilliger bij het Rode Kruis centrum te Wingene en een aanbevelingsbrief van een leerkracht van het SNT te Brugge.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker opwerpt dat het niet serieus is wel geloof te hechten aan zijn bewijsstukken en werkzaamheden voor de ene periode, en gelijksoortige documenten, afgegeven door dezelfde organisatie, af te doen als ongeloofwaardig omdat zij gemakkelijk te verkrijgen zouden zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker hierbij volledig voorbij gaat aan de gedane vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn werkzaamheden voor de Afghan Human Rights Organisation te Kandahar stad van 15 augustus 2013 tot 20 maart 2014 omdat zijn kennis van incidenten in de periode die hij in Kandahar stad doorgebracht zou hebben, meer concreet van (ten laatste) 15 augustus 2013 tot 28 maart 2014, quasi onbestaande was en hij inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn beweerde verblijf, of alleszins de omstandigheden hiervan, in Kabul enerzijds en zijn vertrek uit Afghanistan anderzijds én daar de problemen die hij nadien zou gekend hebben, wegens inconsistenties hoe dan ook niet geloofwaardig waren. De Raad wijst er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals hoger blijkt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen verkregen worden en dit zowel in Afghanistan als daarbuiten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de mails/brief van de Afghan Human Rights Organization niet bij machte zijn de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen en bijgevolg de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In de mate verzoeker stelt tot een risicogroep te behoren omwille van zijn werkzaamheden bij de AHRO, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en hij aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde met betrekking tot de problemen die hij als gevolg van zijn werkzaamheden bij de AHRO zou hebben gekend, blijft verzoeker hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe evenmin.

Gelet op voorgaande overwegingen toont verzoeker niet aan dat hij het risico loopt vervolgd te worden door de taliban.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar rechtspraak inzake het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: "Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

5. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in elders in Afghanistan vestigt. In het, met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 152 801 van 17 september 2015 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul had: “De Raad stelt vast dat verzoeker in Kabul over een sociaal opvangnetwerk beschikt. Zo heeft hij er een neef wonen die over voldoende leegstaande kamers beschikt om familieleden onderdak te geven (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, stuk 10, gehoorverslag, p. 7, 8).) Daarnaast zou verzoeker er ook een vriend hebben wonen (stuk 10, gehoorverslag, p. 13, 15). Daarbij komt nog dat verzoeker geschoold is en over enige werkervaring beschikt. Zo werkte verzoeker zijn middelbare school in Pakistan af en zou hij zich nadien verder verdiept hebben in computerwetenschappen en kennis hebben van de Engelse taal (stuk 10, gehoorverslag, p. 14; stuk 6, gehoorverslag, p. 4). De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Waar verzoeker aangeeft dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat de hele familie gevisieerd werd door de taliban, merkt de Raad op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, zoals hoger uiteengezet. Verzoekers voorgehouden problemen met de taliban kunnen dan ook bezwaarlijk worden aangevoerd als hinderpaal voor een vestiging in Kabul.” Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er in Kabul, alwaar verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt, geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul in het bijzonder betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen “open combat” gevoerd wordt en dat er aldaar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Wat betreft verzoekers betoog omtrent de dreiging van IS, blijkt uit informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus, Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan, 10 juli 2015) dat IS actief is in de

provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestingsalternatief in de stad Kabul beschikt, alwaar IS luidens voormelde COI Focus geen bedreiging vormt.

Verzoeker toont niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal foutief is en dat diens gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Waar verzoeker opmerkt dat er voor Afghanistan een erkenningspercentage is van 75,6 %, benadrukt de Raad met klem dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker slaagde hier echter, gelet op bovenstaande overwegingen, niet in.

6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke vermits hij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de algemene situatie in zijn land van herkomst.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2016, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift en stelt zij dat er nieuwe aanwijzingen zijn en nieuwe stukken waaruit blijkt dat zij wel degelijk tewerkgesteld was bij de AHRO. Verzoekende partij wijst er op dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief nu de situatie in Kabul desastreus is geworden door de vele IDP's. Verzoekende partij argumenteert dat men in de eerste asielaanvraag twijfelde aan haar tewerkstelling voor de AHRO, zij thans een document indient die de tewerkstelling aantoon, en zij tevens een document indient waaruit blijkt dat leden van de AHRO een gegronde vrees voor vervolging moeten koesteren.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat er nieuwe aanwijzingen zijn en nieuwe stukken waaruit blijkt dat zij wel degelijk tewerkgesteld was bij de AHRO, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoeker opwerpt dat het niet serieus is wel geloof te hechten aan zijn bewijsstukken en werkzaamheden voor de ene periode, en gelijksoortige documenten, afgegeven door dezelfde organisatie, af te doen als ongeloofwaardig omdat zij gemakkelijk te verkrijgen zouden zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker hierbij volledig voorbij gaat aan de gedane vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn werkzaamheden voor de Afghan Human Rights Organisation te Kandahar stad van 15 augustus 2013 tot 20 maart 2014 omdat zijn kennis van incidenten in de periode die hij in Kandahar stad doorgebracht zou hebben, meer concreet van (ten laatste) 15 augustus 2013 tot 28 maart 2014, quasi onbestaande was en hij inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn beweerde verblijf, of alleszins de omstandigheden hiervan, in Kabul enerzijds en zijn vertrek uit Afghanistan anderzijds én daar de problemen die hij nadien zou gekend hebben, wegens inconsistenties hoe dan ook niet geloofwaardig waren. De Raad wijst er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals hoger blijkt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat vervalste Afgaanse documenten gemakkelijk kunnen verkregen worden en dit zowel in Afghanistan als daarbuiten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de mails/brief van de Afghan Human Rights Organization niet bij machte zijn de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen en bijgevolg de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In de mate verzoeker stelt tot een risicogroep te behoren omwille van zijn werkzaamheden bij de AHRO, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en hij aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde met betrekking tot de problemen die hij als gevolg van zijn werkzaamheden bij de AHRO zou hebben gekend, blijft verzoeker hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe evenmin. Gelet op voorgaande overwegingen toont verzoeker niet aan dat hij het risico loopt vervolgd te worden door de taliban.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en werpt er geen ander licht op.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekende partij naar de per schrijven d.d. 2 februari 2016 aan de Raad overgemaakte informatie omtrent bedreigingen (door hooggeplaatste overheidsinstanties) van mensenrechtenactivisten in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat men in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief aangezien de situatie in Kabul desastreus is geworden door de vele IDP's, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen in de beschikking d.d. 12 januari 2016 met betrekking tot het intern vestigingsalternatief in haren hoofde wordt vastgesteld, met name:

“Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in elders in Afghanistan vestigt. In het, met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 152 801 van 17 september 2015 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul had: “De Raad stelt vast dat verzoeker in Kabul over een sociaal opvangnetwerk beschikt. Zo heeft hij er een neef wonen die over voldoende leegstaande kamers beschikt om familieleden onderdak te geven (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, stuk 10, gehoorverslag, p. 7, 8).) Daarnaast zou verzoeker er ook een vriend hebben wonen (stuk 10, gehoorverslag, p. 13, 15). Daarbij komt nog dat verzoeker geschoold is en over enige werkervaring beschikt. Zo werkte verzoeker zijn middelbare school in Pakistan af en zou hij zich nadien verder verdiept hebben in computerwetenschappen en kennis hebben van de Engelse taal (stuk 10, gehoorverslag, p. 14; stuk 6, gehoorverslag, p. 4). De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Waar verzoeker aangeeft dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat de hele familie geviséerd werd door de taliban, merkt de Raad op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, zoals hoger uiteengezet. Verzoekers voorgehouden problemen met de taliban kunnen dan ook bezwaarlijk worden aangevoerd als hinderpaal voor een vestiging in Kabul.” Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er in Kabul, alwaar verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt, geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul in het bijzonder betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen “open combat” gevoerd wordt en dat er aldaar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Wat betreft verzoekers betoog omtrent de dreiging van IS, blijkt uit informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus, Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan, 10 juli 2015) dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Kabul beschikt, alwaar IS luidens voormelde COI Focus geen bedreiging vormt.

Verzoeker toont niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal foutief is en dat diens gevolgtrekkingen onjuist zijn."

Verzoekende partij volhardt in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande voormelde in de beschikking van 12 januari 2016 opgenomen grond en de andere hierin opgenomen gronden. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS